

Üreges

Fél éven át minden nap elsétáltam négy zászlórúd előtt.
A négyből egy sirt a szélben.
Az egyik alkalommal láttam, ahogyan kiégetik
a méheket a rúd üregéből.
Valójában a méhek zúgását hallottam, ha fúj a szél.
Még tavasszal a te csontjaidba is befészkeltek a méhek.
Kitárt tüdőszárnyad két nagy kaptár. Észrevettem, hogy
a szélben nehezebben veszel levegőt, és esténként
mézet köhögsz. Sokszor nem hallottam, mit mondasz
a méhek zajától. Végül azt beszéltek meg, hogy
nyáron elmész, és te is kiégeted a méheket a
csontjaidból. Most megint tavasz van, és egy család új
csontokat keres.

Alvás után

Amikor először tanítottak a szüleim aludni,
azt mondták, hogy gondoljak valamilyen ismerős sötétre,
mondjuk a diófánk árnyékára, ami
a gyerekszoba ablakát takarta.
Így tanultam meg először aludni.
Évekkel később a diófánk lombja akkorára nőtt
tavaszonként, hogy a redőny már nem tudta tartani.
Kétszer is beszakadt.
Így vágta ki apa a család fáját.
Így voltam megint álmatlan.
Újratanultam aludni, akkor azt mondták a szüleim,
hogy gondoljak ingázó liftekre.
Akárhogy is, mire a hetedikre érek, elalszok.

Izomlázam volt az alvástól.
Amikor ezt mesélem, bólogatsz, hogy akkoriban
senki sem tudott elaludni a nagy huzatban.
A kilencvenes évek huzatában.
Azt mondod, most már mindegy is, együtt alszunk ezután.
Én azért még egy kicsit félek a hetedikre költözni.
Mondanám, hogy még nem vagyok álmos, de a szemhéjad
nehéz most, mint egy teherlift ajtaja.
Már alszol, én pedig tudom,
hogy a reggel majd fényes lesz és sima,
mint egy diófaág.

